

колективу, вироблення власного стилю поведінки; 3) формування стійкого позитивного ставлення до майбутньої професії; 4) подолання «мовного бар'єру»; 5) посилення відчуття академічної рівності.

За результатами пілотного дослідження, проведеного в БДМУ серед студентів-іноземців абсолютна більшість студентів-іноземних (95,7% опитаних) громадян відмічають, первинно, фізіологічні фактори, а саме кліматичні зміни, зміни часового поясу, різниця в їжі та воді. Наступними виділено фактори соціально-психологічного характеру: пристосування до побутових умов, норм поведінки та вимог навчальної діяльності в освітньому середовищі, що значно підвищує рівень ситуативної тривожності у 68,7% студентів-іноземців. За результатами досліджень, найбільш відчутний ускладнений адаптаційний процес для студентів з Індії, у зв'язку з недостатнім рівнем англійської мови для засвоєння навчального матеріалу. Іноземні студенти (61,2% респондентів) вважають цінними взаємовідносини з українськими викладачами і однокурсниками, що свідчить про готовність до ефективної комунікації. Варто зазначити, що для студентів з Індії відчутним є вплив інституту кураторства, студентів старших курсів - представників своєї країни (seniors) і спільноти (Indian community) загалом. Така форма взаємопідтримки іноземців між собою та кураторів (українських громадян), дозволяє утримувати баланс в перебігу адаптаційних процесів та посилює відчуття академічної рівності студентів, навіть при недостатньому рівні мови викладання деяких здобувачів освіти.

Потапова Л. Б.

ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ СВІТОГЛЯДНОЇ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (ПРИНЦИПИ РЕЗОНАНСНОГО ЗБУДЖЕННЯ)

*Кафедра суспільних наук та українознавства
Буковинський державний медичний університет*

Соціально-філософське осмислення проблематики резонансного впливу в процесі управління персоналом організації характеризується безперечною новизною, що дозволяє окреслити широкий спектр актуальних проблем: процеси самоорганізації персоналу, розробка механізмів управління персоналом, дослідження феномена корпоративної культури як фактора впливу на персонал організації.

Аналізуючи вітчизняні та закордонні роботи з управлінської теорії та практики, можемо визначити персонал, організації як усю сукупність найманих робітників даної організації, які виконують певні задачі. Іншими словами, з позицій теорії управління, персонал організації – це сукупність фізичних осіб, що перебувають із організацією як юридичною особою у відносинах, регульованих договором найму. Як соціально-економічна категорія, «персонал» виражає прагнення чи форму реалізації демократичних засад для формування цілісної соціальної організації, тобто використання поняття «персонал організації» передбачає деяку єдність і соціальну спільність всіх працівників.

Принцип резонансного збудження, сформульований в рамках «філософії нелінійності» привертає увагу дослідників різних галузей науки, оскільки сучасна соціальна реальність демонструє умови, за яких він виправдовується.

Теоретичне осмислення явища резонансного збудження сьогодні різноаспектне і знаходиться у стані узагальненості. У такому вигляді ми зустрічаємо його формулювання в розробках більшості дослідників синергетичної теорії та методології, зокрема в роботах О. Князевої, С. Курдюмова, В. Бранського та Л. Бевзенко.

Найпершою сферою, яка потребує сьогодні застосування принципу резонансного збудження, є сфера управління організацією. В силу онтологічної взаємообумовленості принцип резонансного збудження безпосередньо корелює з параметрами управління складною нелінійною системою і тому стосується передусім сфери управління. Застосування принципу резонансного збудження потребує саме сфера управління персоналом, тому що ми вже деякий час у руслі гуманізації всіх сфер суспільного життя спостерігаємо трансформацію відношення і до людського фактору, від такого, що є гвинтиком організації, в

якій працює, до того що є визначальною рушійною силою економічного її прогресу. В контексті процесів розвитку соціальних систем різних ієрархічних рівнів принцип резонансного збудження набуває світоглядного змісту.

Отже, без світоглядного переосмислення керівниками самоорганізаційних засад управління персоналом неможливо ефективно застосувати нові управлінські технології, що вимагає відповідної освіти і самоосвіти сьогоденних і потенційно завтрашніх управлінців.

Руснак Ю.М.
ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКІ НОВОТВОРИ У МАЛІЙ ПРОЗІ ОЛЬГИ
КОБИЛЯНСЬКОЇ

Кафедра суспільних наук та українознавства
Буковинський державний медичний університет

Ольга Кобилянська мала великий вплив на літературний процес та культурне життя Буковини кінця ХІХ – початку ХХ ст. Творчість відомої письменниці розвивалася під знаком модернізму, вона експериментувала з формою, жанром та змістом. Її твори новаторські та різнопланові, насичені оригінальними метафорами, фразеологізмами, епітетами, кольороназвами, різними стилістичними фігурами (анафора, катафора, апозіопезис, оксюморон). Особливе місце у творчості кожного письменника посідають okazіоналізми, оскільки характеризують його мовостиль, відображають мислення, сприйняття світу.

Мета наукової розвідки – проаналізувати індивідуально-авторські новотвори у малій прозі Ольги Кобилянської. У роботі використано метод аналізу, описовий та порівняльно-зіставний методи дослідження.

Оказіоналізми, або індивідуально-авторські новотвори (від лат. occasionalis – випадковий) – незвичні, здебільшого експресивно забарвлені слова, утворені з порушенням законів словотворення чи мовної норми й існують лише в певному контексті, в якому вони виникли. Оказіоналізми відрізняються від неологізмів тим, що зберігають свою новизну незалежно від реального часу їх утворення.

У малій прозі Ольги Кобилянської знаходимо чимало okazіоналізмів різної природи, з-поміж них виділяємо дві групи: утворені префіксальним способом словотворення (дивитись *напівсумно*, *напівдика*, *напівсмішна*, дивитись *напівзадумчиво*, вона в *півсонку* (префіксально-суфіксальний), *занедоросла*, *навзавідництво*, *напівмертвіле* листя, *напівсором*, *напівнесміливість*, *напівгордість*) та складанням основ, слів. Як бачимо, більшість новотворів, утворених афіксальним способом, містять префікси *пів-*, *напів-*. Друга група представлена ширше, різними частинами мови: іменниками (*ридання-зітхання*), прикметниками (*божевільно-відважна* я, *тісно-програмова* людина, *сама-однісінька* жінка, *дитячо-дзвенячі* дзвінки, *ідіотично-задумлива* журба, *домашньо-практичні* погляди, *гостропекуча* струя, *умірковано-гармонійні* рухи, *молодечо-ніжні* черти, *тихо-ласкаве* дождання, *предивно-свавільна* мелодія, *солодково-душна* вона, *п'яно-гордий* голос), прислівниками (*розноситься далеко-широко*, чути *сям-там*, здригнутись *гордо-весело*, стояти *ясно-виразно*, ступаючи *рівно-однаково*).

Особливу групу композитів становлять кольороназви: *темно-лискуча* поверхня, *густо-зелені* смереки, *звіздовато-жовтий* цвіт, *оксамитно-м'які* братки, *матово-жовтий* пуп'янок, *брунатно-золоте* тло, *блідо-лілієві* дзвінки.

Серед складних okazіоналізмів на позначення кольору трапляється композит, до складу якого входить варваризм: *Звичайно indigo-суні, а тепер запоорошені блузи й уніформи здавалися сивими*.

Обидва компоненти композиту *indigo-суні* – синоніми, у такий спосіб письменниця актуалізує ознаку об'єкта.

Отже, у малій прозі Ольги Кобилянської фіксуємо чимало індивідуально-авторських новотворів різної природи, утворених префіксальним способом (переважно за допомогою префіксів *пів-*, *-напів-*), слово- та основоскладанням. Серед слів-композитів багато мовних одиниць на позначення кольору.